

PRAWO OŚWIATOWE

Komentarz

redakcja naukowa Mateusz Pilich

Mateusz Pilich, Artur Olszewski

KOMENTARZE

WYDANIE **3**

PRAWO OŚWIATOWE

Komentarz

redakcja naukowa Mateusz Pilich

Mateusz Pilich, Artur Olszewski

KOMENTARZE

Zamów książkę w księgarni internetowej

proinfo.pl
księgarnia internetowa

WYDANIE

3

Stan prawny na 2 września 2022 r.

Wydawca
Izabella Małecka

Redaktor prowadzący
Paulina Ambroży

Opracowanie redakcyjne
JustLuk

Projekt okładek serii
Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Komentarze do poszczególnych artykułów napisali:

Artur Olszewski – art. 25a, 28a, 39a, 46a, 46b, 121a, 122a, 125a, 173a

Artur Olszewski, Mateusz Pilich – art. 46, 47, 53, 117, 118, 122

Mateusz Pilich – preambuła, art. 1–13, 15–17, 19–28, 29–39, 40–42, 51, 55–56,
60–116, 119, 120a, 123–167, 169–189

Mateusz Pilich, aktualizacja Artur Olszewski – art. 14, 18, 43–45, 48–50, 52, 54,
57–59, 120, 121, 168

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście známym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność
Więcej na www.legalnakultura.pl
Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2022

ISBN 978-83-8286-760-2
3. wydanie

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.
Dział Praw Autorskich
01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33
tel. 728 313 462
e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

USTAWA

z dnia 14 grudnia 2016 r.

Prawo oświatowe

(tekst jedn. Dz.U. z 2021 r. poz. 1082; zm.: Dz.U. z 2022 r. poz. 655, poz. 1079, poz. 1116, poz. 1383,
poz. 1700, poz. 1730)

Oświata w Rzeczypospolitej Polskiej stanowi wspólne dobro całego społeczeństwa; kieruje się zasadami zawartymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także wskazaniem zawartymi w Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka, Międzynarodowym Pakcie Praw Obywatelskich i Politycznych oraz Konwencji o Prawach Dziecka. Nauczanie i wychowanie – respektując chrześcijański system wartości – za podstawę przyjmuje uniwersalne zasady etyki. Kształcenie i wychowanie służy rozwijaniu u młodzieży poczucia odpowiedzialności, miłości Ojczyzny oraz poszanowania dla polskiego dziedzictwa kulturowego, przy jednoczesnym otwarciu się na wartości kultur Europy i świata. Szkoła winna zapewnić każdemu uczniowi warunki niezbędne do jego rozwoju, przygotować go do wypełniania obowiązków rodzinnych i obywatelskich w oparciu o zasady solidarności, demokracji, tolerancji, sprawiedliwości i wolności.

1. Preambuła Prawa oświatowego dokładnie powtarza sformułowania analogicznego elementu ustawy o systemie oświaty, co pozwala powtórzyć rozważania zawarte w ostatnim wydaniu komentarza do ustawy o systemie oświaty. Omawiana część aktu normatywnego – choć sama w sobie nie niesie konkretnej treści normatywnej – może być postrzegana jako źródło wskazówek dla wykładni teleologicznej, czyli odwołującej się do celów, dla których osiągnięcia ustawodawca ustanowił regulację prawną¹. Z preambuły aktu normatywnego można odczytać to, co z punktu widzenia ustawodawcy jest wartością prawną, a więc jest dla niego cenne, chociaż jest to rodzaj wypowiedzi dyrektywnej o mniej stanowczym charakterze niż tych wywodzonych z norm postępowania albo wprost ujmowanych w zasadach prawnych². Stwierdzenie, że „oświata (...) stanowi wspólne dobro całego społeczeństwa”, nie tylko uwypukla jej doniosły charakter jako jednej z podstawowych potrzeb społecznych, lecz także koresponduje z odpowiedzialnością państwa i samorządu terytorialnego za funkcjonowanie całego systemu oświaty, której szczególnym przejawem jest wymaganie za-

¹ L. Morawski, *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2006, s. 139. Taki charakter przypisuje się również preambułom do aktów normatywnych w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego; por. chociażby wyroki: z 11.05.2005 r., K 18/04, OTK-A 2005/5, poz. 49, LEX nr 155502; z 11.05.2007 r., K 2/07, OTK-A 2007/5, poz. 48, LEX nr 272765; z 28.04.1999 r., K 3/99, OTK 1999/4, poz. 73, LEX nr 37318.

² M. Kordela, *Zasady prawa jako normatywna postać wartości*, RPEiS 2006/1, s. 53.

pewnienia powszechnej dostępności szkół publicznych (o czym mowa niżej)³. Deklaracja ta posłużyła w jednym z orzeczeń do wzmocnienia argumentacji zmierzającej do wykazania, że niepubliczne placówki oświatowe również wykonują zadania publiczne i są z tego tytułu zobowiązane do udostępniania informacji publicznej zgodnie z odrębnymi przepisami⁴, natomiast w innym – do poparcia wykładni celowościowej art. 122 ust. 1 pr. ośw. w kierunku przyznania pracodawcy dofinansowania kształcenia zawodowego młodocianego pracownika w sytuacji zmiany stanu prawnego podstawy prawnej i braku odpowiednich przepisów międzyczasowych⁵.

2. W preambule zawarto także odesłania do źródeł prawa (wewnętrznego oraz międzynarodowego), które mają duże znaczenie dla interpretacji i stosowania ustawy. Prawo oświatowe musi być interpretowane i stosowane w sposób spójny zarówno z Konstytucją RP, jak i umowami międzynarodowymi. Konstytucja, nazywana również ustawą zasadniczą, jest w systemie prawa polskiego fundamentem demokratycznego ładu polityczno-prawnego. Dla systemu oświaty szczególne znaczenie ma art. 70 Konstytucji RP, w którym określa się prawo do nauki jako jedno z praw obywatelskich (należących do grupy praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych) oraz obowiązek nauki do 18. roku życia. Wspomniany przepis konstytucyjny ponadto gwarantuje obywatelom polskim nieodpłatność nauki w szkołach publicznych, wolność wyboru przez rodziców szkoły publicznej lub niepublicznej, partycypację władz publicznych w utrzymaniu niepublicznych szkół i placówek oraz indywidualną pomoc finansową i organizacyjną dla uczniów i studentów.

Oprócz Konstytucji RP komentowana preambuła wymienia również kilka aktów prawa międzynarodowego. U podstaw przepisów konstytucyjnych określających stosunek umów międzynarodowych do aktów ustawodawczych leży domniemanie zgodności polskiego prawa wewnętrznego z prawem międzynarodowym. Jej najogólniejszym wyrazem jest art. 9 Konstytucji RP, zgodnie z którym „Rzeczpospolita Polska przestrzega wiążącego ją prawa międzynarodowego”⁶. Przepis ten stanowi wyraźną wytyczną dla organów państwa i innych podmiotów – w tym dla szkół, placówek oraz ich organów – wskazując na obowiązek przestrzegania prawa międzynarodowego w procesie prawotwórczym i decyzyjnym⁷.

³ Zob. wyroki: WSA w Łodzi z 2.12.2008 r., III SA/Łd 440/08, LEX nr 541761; WSA w Warszawie z 12.08.2008 r., I SA/Wa 441/08, LEX nr 506173; wyrok NSA z 3.02.2003 r., II SA 2427/02, LEX nr 697671.

⁴ Zob. wyrok WSA w Bydgoszczy z 8.06.2016 r., II SAB/Bd 30/16, LEX nr 2105428.

⁵ Wyrok WSA w Rzeszowie z 10.08.2021 r., II SA/Rz 787/21, LEX nr 3241484.

⁶ Zob. R. Kwiecień, *Miejsce umów międzynarodowych w porządku prawnym państwa polskiego*, Warszawa 2000, s. 116–117.

⁷ Zob. A. Wasilkowski, *Miejsce umów międzynarodowych wedle nowej Konstytucji RP (uwagi wstępne)*, „Przełęcz Legislacyjny” 1997/6, s. 32.

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Cele systemu oświaty]

System oświaty zapewnia w szczególności:

- 1) realizację prawa każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej do kształcenia się oraz prawa dzieci i młodzieży do wychowania i opieki, odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju;
- 2) wspomaganie przez szkołę wychowawczej roli rodziny;
- 3) wychowanie rozumiane jako wspieranie dziecka w rozwoju ku pełnej dojrzałości w sferze fizycznej, emocjonalnej, intelektualnej, duchowej i społecznej, wzmacniane i uzupełniane przez działania z zakresu profilaktyki problemów dzieci i młodzieży;
- 4) możliwość zakładania i prowadzenia szkół i placówek przez różne podmioty;
- 5) dostosowanie treści, metod i organizacji nauczania do możliwości psychofizycznych uczniów, a także możliwość korzystania z pomocy psychologiczno-pedagogicznej i specjalnych form pracy dydaktycznej;
- 6) możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną, niedostosowaną społecznie i zagrożoną niedostosowaniem społecznym, zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami;
- 7) opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwianie realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych;
- 8) opiekę nad uczniami szczególnie uzdolnionymi poprzez umożliwianie realizowania indywidualnych programów nauczania oraz ukończenia szkoły każdego typu w skróconym czasie;
- 9) upowszechnianie dostępu do szkół, których ukończenie umożliwia dalsze kształcenie w szkołach wyższych;
- 10) możliwość uzupełniania przez osoby dorosłe wykształcenia ogólnego, zdobywania lub zmiany kwalifikacji zawodowych i specjalistycznych;

- 11) zmniejszanie różnic w warunkach kształcenia, wychowania i opieki między poszczególnymi regionami kraju, a zwłaszcza ośrodkami wielkomiejskimi i wiejskimi;
 - 12) kształtowanie u uczniów postaw prospołecznych, w tym poprzez możliwość udziału w działaniach z zakresu wolontariatu, sprzyjających aktywnemu uczestnictwu uczniów w życiu społecznym;
 - 13) upowszechnianie wśród dzieci i młodzieży wiedzy i umiejętności niezbędnych do aktywnego uczestnictwa w kulturze i sztuce narodowej i światowej;
 - 14) utrzymywanie bezpiecznych i higienicznych warunków nauki, wychowania i opieki w szkołach i placówkach;
 - 15) upowszechnianie wśród dzieci i młodzieży wiedzy o zasadach zrównoważonego rozwoju oraz kształtowanie postaw sprzyjających jego wdrażaniu w skali lokalnej, krajowej i globalnej;
 - 15a) upowszechnianie wśród dzieci i młodzieży wiedzy o zasadach racjonalnego odżywiania oraz przeciwdziałaniu marnowaniu żywności;
 - 16) opiekę uczniom pozostającym w trudnej sytuacji materialnej i życiowej;
 - 17) dostosowywanie kierunków i treści kształcenia do wymogów rynku pracy;
 - 18) kształtowanie u uczniów postaw przedsiębiorczości i kreatywności sprzyjających aktywnemu uczestnictwu w życiu gospodarczym, w tym poprzez stosowanie w procesie kształcenia innowacyjnych rozwiązań programowych, organizacyjnych lub metodycznych;
 - 19) przygotowywanie uczniów do wyboru zawodu i kierunku kształcenia;
 - 20) warunki do rozwoju zainteresowań i uzdolnień uczniów przez organizowanie zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych oraz kształtowanie aktywności społecznej i umiejętności spędzania czasu wolnego;
 - 21) upowszechnianie wśród dzieci i młodzieży wiedzy o bezpieczeństwie oraz kształtowanie właściwych postaw wobec zagrożeń, w tym związanych z korzystaniem z technologii informacyjno-komunikacyjnych, i sytuacji nadzwyczajnych;
 - 22) kształtowanie u uczniów umiejętności sprawnego posługiwania się technologiami informacyjno-komunikacyjnymi;
 - 23) wspomaganie nauczania języka polskiego i w języku polskim wśród Polonii i Polaków zamieszkałych za granicą oraz dzieci pracowników migrujących.
1. Komentowany przepis stanowi w znacznym stopniu powtórzenie dawnego art. 1 u.s.o., jednak został on uzupełniony o kilka nowych punktów (pkt 3, 13, 22 i 23); tych różnic nie należy specjalnie przeceniać. Od 18.09.2019 r. dodany został pkt 15a, nakazujący uwzględnienie w ramach systemu oświaty potrzeby upowszechniania wśród dzieci i młodzieży wiedzy o zasadach racjonalnego odżywiania oraz przeciwdziałaniu marnowaniu żywności¹.

¹ Dodany na podstawie ustawy z 19.07.2019 r. o przeciwdziałaniu marnowaniu żywności (Dz.U. z 2020 r. poz. 1645).

ROZDZIAŁ 2

Wychowanie przedszkolne, obowiązek szkolny i obowiązek nauki

Przepisy rozdziału 2 dotyczą kwestii fundamentalnych dla całego systemu oświaty: chodzi w nich przede wszystkim o ustalenie ram organizacyjnych oraz sposobu spełniania przez uczniów szeroko pojętego obowiązku edukacji (nauki). Z punktu widzenia art. 70 ust. 1 Konstytucji RP nauka jest co prawda zaliczona do praw jednostki (a konkretnie do wolności i praw ekonomicznych, socjalnych i kulturalnych), niemniej jednak jest także w pewnym zakresie obowiązkiem, i to o znaczeniu ogólnopublicznym. Należy dodać, że współcześnie przedmiotem regulacji prawnej jest coraz rzadziej klasyczny **obowiązek szkolny**, a coraz częściej **obowiązek edukacyjny**, który jest bardziej elastyczny i może być spełniany w różnych formach¹.

Rozwiązania legislacyjne zawarte w komentowanych niżej przepisach są wynikiem wieloletniej, a nawet i wielowiekowej ewolucji. Pierwsze ustawy o powszechnym obowiązku szkolnym powstały w Europie już kilka wieków temu². Zyskały one jednak wyraźną legitymację ze strony władców i uczonych dopiero w epoce oświecenia. Pierwszym państwem, które pod koniec XVIII w. uznało elementarne wykształcenie wszystkich poddanych za jedno z zadań publicznych, były Prusy. Tutaj także poziom wykształcenia ludności polskiej pod rozbiarami przedstawiał się najlepiej, podczas gdy

¹ W tym zakresie przekonujący jest postulat, aby pojęcie prawne obowiązku szkolnego, którego cel sprowadza się do zdobywania kwalifikacji (określonej wiedzy i umiejętności jej wykorzystania), zastąpić określeniem „obowiązek edukacyjny” lub „obowiązek nauki”; tak zwłaszcza M. Czuba-Wąsowska, K. Mańko, *Egzekucja obowiązków szkolnego i nauki: Zagadnienia prawne. Teoria i praktyka*, Warszawa 2011, s. 23.

² Jako miejsce, w którym podjęto pierwszą próbę wprowadzenia powszechnego obowiązku szkolnego wśród dzieci, podaje się niemieckie księstwo Pfalz-Zweibrücken (od 1592 r.); zob. [https://de.wikipedia.org/wiki/Schulpflicht_\(Deutschland\)](https://de.wikipedia.org/wiki/Schulpflicht_(Deutschland)) (dostęp: 26.08.2022 r.). Odnośnie do rysu historycznego obowiązku szkolnego w Europie zob. także M. Stanulewicz, *Kij pruski a sprawa polska. Przymus szkolny i jego geneza* [w:] *Szkoła domowa. Między wolnością a obowiązkiem*, red. J. Piskorski, Warszawa 2011, s. 9 i n.

na ziemiach zaboru rosyjskiego obowiązku szkolnego nie było w ogóle, a znajomość sztuki czytania i pisanja posiadało w dniu wybuchu I wojny światowej ledwie około 20% społeczeństwa. Dlatego też to właśnie na ziemiach zaboru rosyjskiego istotnym przełomem było wprowadzenie dekretu Naczelnika Państwa w 7.02.1919 r. o obowiązku szkolnym³. Przewidywał on, najogólniej rzecz biorąc, obowiązek założenia przez gminę szkoły powszechnej w każdej miejscowości, w której liczba dzieci w wieku od 7 do 14 lat łącznie wynosiła w ciągu 3 następujących po sobie lat co najmniej 40. Przepisy o powszechnym dla obszaru całego państwa 7-letnim obowiązku szkolnym wprowadzono ustawą z 11.03.1932 r. o ustroju szkolnictwa⁴; została ona uchylona w okresie PRL częściowo przez dekret z 23.03.1956 r. o obowiązku szkolnym⁵, a całkowicie przez ustawę z 15.07.1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania⁶. Ostateczny kształt nadała obowiązkowi edukacyjnym ustawa o systemie oświaty⁷, której przepisy zostały *grosso modo* recypowane do Prawa oświatowego (modyfikacje wprowadzają się do zmian czysto redakcyjnych).

Abstrahując od założeń ideologicznych, które dominowały w czasach poprzedniego ustroju politycznego (zresztą upolitycznienie edukacji jest przywarą każdego historycznie znanego ustroju o charakterze autorytarnym czy też totalitarnym), można stwierdzić, że przywołane wyżej przepisy prowadziły do sukcesywnego poszerzania zasięgu edukacji w Polsce, aż do niemal stuprocentowego zasięgu edukacji w społeczeństwie. Prawne ukształtowanie obowiązku szkolnego w okresie powojennym zasługuje więc w sumie na pozytywną ocenę.

Przepisy rozdziału 2 dotyczą realizacji kilku obowiązków edukacyjnych: obowiązku **rocznego przygotowania przedszkolnego**, obowiązku **szkolnego** oraz – realizowanego już po ukończeniu edukacji w szkole podstawowej, a przed ukończeniem 18. roku życia – obowiązku **nauki**. Ten podział nie jest jednak przeprowadzony w sposób konsekwentny z uwagi na to, że terminu „obowiązkowa nauka” używa się zarówno w Konstytucji RP (art. 70 ust. 1 Konstytucji RP), jak i w komentowanej ustawie (art. 35) w znaczeniu ogólnym. Wskazany przepis Konstytucji RP wspomina również wprost o „obowiązku szkolnym”, przewidując uregulowanie w ustawie sposobu jego wykonywania. Poglądy doktryny prawa konstytucyjnego na relację obu pojęć: obowiązku szkolnego i nauki, nie są jednoznaczne⁸. Można zatem uważać, że obowiązek rocznego przygotowania przedszkolnego oraz obowiązek szkolny stanowią w istocie jeden

³ Dz.U. Nr 14, poz. 147.

⁴ Dz.U. Nr 38, poz. 389 ze zm.

⁵ Dz.U. Nr 9, poz. 52 ze zm.

⁶ Dz.U. Nr 32, poz. 160 ze zm.

⁷ Szerszy rys historyczny zob. H. Babiuch, *Realizacja obowiązku szkolnego i obowiązku nauki w warunkach polskich*, „Acta Universitatis Wratislaviensis” 2005/65, s. 73 i n.

⁸ Podsumowanie zob. M. Czuba-Wąsowska, K. Mańko, *Egzekucja...*, s. 15–16.

z przejawów obowiązku nauki *sensu largo*. Ustawodawca nie postępuje w sposób konsekwentny, niekiedy bowiem wyraźnie wyłącza obowiązek szkolny „przed nawias”, to znów dokonuje jego włączenia, wkomponowania w szersze pojęcie obowiązku nauki⁹. Niemniej jednak dla celów wykładni ustawy należy przyjąć pełną rozróżnialność pojęć „**obowiązek szkolny**” i „**obowiązek nauki**” w ścisłym znaczeniu. Zob. również niżej, uwagi do art. 35.

W rozdziale 2 nie definiuje się zakresu podmiotowego obowiązków edukacyjnych (tzn. do kogo są one adresowane). Artykuł 70 Konstytucji RP przyznaje prawo do nauki każdemu, a więc również cudzoziemcom – osobom niemającym obywatelstwa polskiego. Jakkolwiek w literaturze zauważono, że obowiązek szkolny jest adresowany wyłącznie do obywateli polskich¹⁰, ta teza stała się dyskusyjna na tle obowiązującego od dnia przystąpienia Polski do Unii Europejskiej przepisu art. 94a u.s.o., którego treść przeniesiono bez istotnych modyfikacji do art. 165 pr. ośw. W myśl art. 165 ust. 1 pr. ośw. „osoby niebędące obywatelami polskimi (...) **podlegające obowiązkowi szkolnemu** [podkr. aut.] korzystają z nauki i opieki w publicznych szkołach podstawowych, gimnazjach, publicznych szkołach artystycznych oraz w placówkach, w tym placówkach artystycznych, na warunkach dotyczących obywateli polskich”. Komentowana ustawa implikuje zatem wniosek, że zakres podmiotowy obowiązku szkolnego nie jest ograniczony tylko do obywateli polskich. Ustawodawca wyraźnie dąży do zrównania z obywatelami polskimi pod względem zakresu korzystania ze świadczeń systemu oświaty wielu kategorii cudzoziemców, m.in. uchodźców, osób o polskim pochodzeniu, obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej. Niewątpliwie jednak w Prawie oświatowym – podobnie jak w uchylonych przepisach ustawy o systemie oświaty – brakuje całościowego rozstrzygnięcia o zakresie podmiotowym podlegania obowiązkowi szkolnemu i nauki przez cudzoziemców. Ci bowiem, których nie wymieniono w dawnym art. 94a u.s.o., ostatecznie również mogą korzystać ze świadczeń polskiego systemu edukacji, chociaż nie gwarantuje się im równych praw, a milczy o ich obowiązkach edukacyjnych. Niewiele pomaga tutaj odwołanie się do norm prawa międzynarodowego, które kładą nacisk na sferę praw jednostki, np. art. 28–30 KPD, stanowiące m.in. o zagwarantowaniu **wszystkim**, na zasadzie równych szans, **dostępu do bezpłatnego nauczania** na poziomie podstawowym. Jest to źródło spoczywającego na państwie obowiązku ukształtowania systemu edukacji w sposób umożliwiający pobieranie nauki. Inna rzecz, że we współczesnym państwie nie jest już chyba moż-

⁹ Jednakże por. D. Kurzyńska-Chmiel, *Oświata...*, s. 73, której zdaniem analogiczne do omawianych pojęcia obowiązku szkolnego i obowiązku nauki w ustawie o systemie oświaty są zawsze rozłączne. Zdaniem natomiast innych autorów obowiązek nauki stanowi uzupełnienie obowiązku szkolnego; tak zwłaszcza M. Czuba-Wąsowska, K. Mańko, *Egzekucja...*, s. 20.

¹⁰ Zob. J. Jagielski, *Status...*, s. 162.

W komentarzu szczegółowo omówiono przepisy ustawy – Prawo oświatowe, w tym zagadnienia organizacji i funkcjonowania szkół oraz placówek oświatowych, dotyczące m.in.:

- wychowania przedszkolnego oraz obowiązku szkolnego i obowiązku nauki,
- zarządzania szkołami i placówkami publicznymi,
- organizacji kształcenia, wychowania i opieki w szkołach i placówkach publicznych,
- przyjmowania do publicznych przedszkoli i szkół,
- działalności szkół i placówek niepublicznych.

Zawarte w opracowaniu tezy zostały poparte poglądami doktryny i orzecznictwem sądowym.

W trzecim wydaniu uwzględniono zmiany, które weszły w życie na mocy ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa, m.in. wprowadzające szczególne warunki zatrudnienia osoby nieposiadającej obywatelstwa polskiego na stanowisku pomocy nauczyciela oraz dodatkowe środki finansowe w celu wsparcia zadań oświatowych związanych z kształceniem, wychowaniem dzieci i uczniów będących obywatelami Ukrainy, których pobyt jest uznawany za legalny i opieką nad nimi.

Autorzy odnieśli się również do zmian dotyczących:

- standardów prawnych dla szkół publicznych i niepublicznych (obowiązki dyrektora, kwalifikacje nauczycieli, zasady przyjmowania uczniów, podstawy programowe dla poszczególnych etapów edukacji),
- monitorowania karier absolwentów publicznych i niepublicznych szkół ponadpodstawowych,
- powoływania ministerialnych zespołów ekspercko-doradczych w celu przedstawienia opinii lub ekspertyzy na potrzeby Ministra Edukacji i Nauki,
- zniesienia wymogu przyjęcia dziecka do przedszkola, szkoły podstawowej lub szkoły ponadpodstawowej na terenie tego samego województwa, gdzie ono zamieszkuje,
- nowych zasad przechodzenia do i ze szkół artystycznych.

Książka przeznaczona jest dla osób poszukujących aktualnych informacji z zakresu prawa oświatowego, w tym przede wszystkim: dyrektorów szkół i placówek oświatowych, pracowników urzędów jednostek samorządu terytorialnego, urzędów wojewódzkich, osób prowadzących szkoły i placówki niepubliczne oraz organów sprawujących nadzór pedagogiczny. Zainteresuje także adwokatów, radców prawnych i sędziów sądów administracyjnych.

Mateusz Pilich – doktor habilitowany nauk prawnych, profesor na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, adwokat (obecnie niewykonujący zawodu), były pracownik Społecznego Towarzystwa Oświatowego i Centralnego Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli.

Artur Olszewski – doktor nauk prawnych, adiunkt na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Przyrodniczo-Humanistycznego w Siedlcach, radca prawny, ukończył aplikację sądową; w latach 2006–2010 dyrektor działu prawnego ogólnopolskiej sieci szkół.

ZAMÓWIENIA:

INFOLINIA: 801 04 45 45
ZAMOWIENIA@WOLTERSKLUWER.PL
WWW.PROFINFO.PL

Kup e-book i czytaj
w aplikacji Smarteca

